

nu mere både militært og civilt, som også udenrigsministeren var inde på.

Fra dansk side er vi i øjeblikket spændt hårdt for. Vi bidrager allerede i dag med rigtig mange soldater i bl.a. Afghanistan, set i forhold til vores indbyggerantal. Alligevel vil vi den 15. juli sende yderligere 100 læger og sygeplejersker til be-manding af et felthospital i Camp Bastion.

Kl. 14:56

Jeg deler udenrigsministerens nøgternhed i beskrivelsen af Afghanistan. Vi må ikke glemme de opnåede resultater, lige fra det indlysende, at Taleban ikke længere er ved magten, til de mange daglige eksempler på forbedringer, som jeg også selv kan bevidne, når jeg besøger vore udsendte soldater i Afghanistan.

Nogle af de danske soldater har desværre måttet betale den højeste pris. Hvert tab er ét tab for meget og ubærligt, særlig for de pårørende. Men fremskridtene og den kæmpe indsats, de danske soldater dagligt yder, gør, at tabene ikke er forgæves set i det store perspektiv, selv om det er svært at se, når tragedien rammer os. Det, vi skal huske på, er, at der er tale om en operation med henblik på også at forbedre vores egen sikkerhed, og der er tale om en operation i Afghanistan, som er forankret i FN-resolution 1386. Vores udsendte soldater kæmper sammen med andre for vores sikkerhed.

Jeg er optimist. Den øgede fokus, herunder fra USA, vil give endnu flere positive resultater i Afghanistan i årene fremover, og den øgede fokus på omstilling og fleksibilitet, som også den franske genindtræden i den militære del af NATO vil bidrage til, vil gøre NATO og NATO-landene bedre i stand til også i fremtiden at håndtere indsatser som den, vi ser i Afghanistan. NATO er godt på vej og kan med rette fejre sin 60-års-fødselsdag som den vigtigste forsvarsalliance i nyere tid.

Jeg ser ligesom udenrigsministeren frem til en god debat, og jeg er glad for, at der både i Folketinget og i befolkningen her i Danmark er en stærk opbakning til vores medlemskab af alliancen. Tak.

Kl. 14:57

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til forsvarsministeren. Så går vi i gang med ordførerrækken, og den første er hr. Søren Pind fra Venstre.

Kl. 14:57

Forhandling

(Ordfører)

Søren Pind (V):

Det er jo et emne med høj aktualitet, vi i dag behandler. I den senere tid har man kunnet læse den ene avis side efter den anden om processen, der går forud for udpegelsen af en ny generalsekretær for forsvarsalliancen. Men pressens blik har været rettet stift mod personer og ikke mod alliancens fremtidige udfordringer, og derfor kan man i dag glæde sig over, at Folketinget behandler spørgsmålet om visionerne for NATO's fremtid. I den forbindelse vil jeg gerne takke udenrigsministeren og forsvarsministeren for gennemgangen af regeringens syn på NATO's udfordringer, som jeg til fulde deler.

For at forstå nutiden og vel især fremtiden er det nødvendigt at kende fortiden, og NATO's fortid er som bekendt historien om en vestlig verden, der forenedes for at forsvare sig mod kommunismens trussel fra Øst. I årtier var fronterne trukket skarpt op, truslen om en atomkrig og om ragnarok var altid til stede. Danmark lå midt på grænsen mellem Øst og Vest, men beskyttet af NATO's skærmende vinger. Muren faldt, jerntæppet blev opløst i det rene ingenting, og verden var et optimistisk sted at være. NATO måtte derfor også tilpasse sig den nye virkelighed, men uden at alliancens løfter til medlemsstaterne ændrede sig. Frihed og sikkerhed skulle forsvares med magt – om nødvendigt. Nye medlemmer kom til, og ved topmødet i april byder alliancen velkommen til endnu to, Albanien og Kroatien.

Den 11. september 2001 indtrådte et paradigmeskift og en ny erkendelse af, at truslen mod Vestens frihed nu ikke længere kun kommer fra stater, og at størrelsen og alvoren ikke alene kan måles i antallet af sprænghoveder og kampvogne. Terror strømmer til udefra og indefra og benytter sig af metoder, der er kendetegnet ved fejhed og en fuldstændig mangel på respekt for menneskeliv og menneskerettigheder. Så mens truslen fra terrorismen er diffus og uklar, er NATO's løfte til Vesten konkret og klart som altid: frihed og sikkerhed.

Men metoderne, der skal tages i brug for at opfylde løftet, har ændret sig fundamentalt. Europa er mindre præget af krig end nogen sinde før, men man skal ikke tro, at sikkerheden dermed er sikret. Krigen og kampene foregår